
IN MEMORIAM

LŐRINCZ FERENCNÉ, SZABÓ TÜNDE

1943-2004

MOST MÁR SEMMI SEM FONTOS...

Tünde, Tünde, Tünde.

Amikor 1966-ban lakóépülettervezési gyakorlaton egymás mellett állva néztük a beadott időszaki terveket, és hallgattuk a rájuk kirótt kritikákat, már feltűnt nekem, hogy a tankörtársakkal ellentétben te már akkor egy rendkívül tiszta, időre beadott, átgondolt, racionális és építészeti szempontból szép megoldást adtál be. A ma egyre gyakoribb öncélú figyelemfelkeltéssel szemben ez a pillanat elég volt ahhoz, hogy kitűnj az ismeretlen hallgatótársak közül. Ettől kezdve számomra és másoknak is a „Tünde” olyan fogalom lett, akit nem lehetett mással helyettesíteni.

Fogalom lett, a legjobb értelemben.

„Kitűnése” az akkor még tényleg ismeretlen hallgatói szürkeségből a legnemesebb tulajdonságokon nyugodott: a példamutató pontosságon és az építészeti, valamint önmagaddal szemben támasztott igényességen.

E tulajdonságaid elkísérték egész életedben, amely most oly hirtelen és váratlanul szakadt félbe. Mi, itt maradottak nem tudjuk még ezt felfogni. Érezzük a hiányodat, és megrendülve gondolunk bele, hogy az eltávozást egyikünk sem tudja befolyásolni – bármennyire is szeretnénk, mindez valahol megírattott az idők nagy könyvében.

Az építészek talán közös hibája, mondhatnánk szakmai ártalma, hogy rendezetten akarjuk alakítani a jövőt. Közvetlen környezetünkben és tágabb értelemben is. Te mindkettőt példamutatóan végeztél, amire élő bizonyosság életpályád. A Somogy Megyei Építész Kamara megemlékező sorait szabadon idézve emlékezzünk meg szakmai életed legfontosabb eseményeiről: Első komoly elismerésed az 1968-ban elnyert MÉSZ Diplomadíj volt. Műemlékes építésztervezőként nevedhez fűződik a Szennai Falumúzeum, amiért 1982-ben Ybl-díjat kaptál, valamint a somogyvári bencés apátság műemléki helyreállítása és a badacsonyi Szegedi Róza-ház. 1985-ben Műemlékvédelmi plakettel tüntettek ki. 3 éve az Országos Főépítész Kollégium „Az év főépítésze” díjában részesültél a műemlék-

védelem, az arculatformálás, a népi értékvédelem és a főépítész hálózat bővítésének területén végzett kiváló munkáért. Két nemzetközi díj büszke gazdája vagy, Somogydöröcske egyetlen utcájával 1998-ban elnyerted az Európai Falufelújítás díját, valamint a szőládi löszpincék védelméért két évvel ezelőtt Henry Ford-díjat vehettél át. Tekintélyes állami díjakban is részesültél: 1993-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Polgári Tagozat Kiskeresztjével tüntettek ki, majd 2000-ben a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével jutalmaztak.

Ezek a díjak legtöbb építész számára elérhetetlen álmok. Neked megadattak, mégsem lettél tőlük sztar. Első hívó szóra jöttél, ha előadásra kértelek fel az egyetemen, hogy megérintsd szavaiddal a hallgatókat. Az az építész, amelyet olyan szuggesztíven tudtál előadni, ami után a hallgatók csak ezt kérdezték: „mikor lesz megint ilyen”? Mert az a kisugárzás, amit magadból adtál, szerényen, visszafogottan, de határozottan és ellenállhatatlanul, mindenkit megérintett a környezetemben. Alkotó építészként saját kezdeddel is formáltad, alakítottad a jelent úgy, hogy kezded munkája nyomán a múlt részévé vált a jelennek, és megőrzése folytán a jövőnek.

Talán mint nő, mint anya, ösztönösen tudtad úgy összekötni ezt a hármasságot, hogy az nem bomlott elemeire. Ez a képesség pedig csak a hiteleseknek adatik meg.

És ez lehet a kulcsszó: igaz életet éltél. Igazat a családdal, igazat a hivatással és igazat a közösségeddel. Mindnyájunk érdekében megyei főépítészként egy alapvetően rendkívül hálátlan feladatkörben alakítottad egy egész megye jövőjét.

Megértem, hogy elfáradtál ebben a mai világunkban nem oly egyértelműen egyszerű napi küzdelemben. Most úgy hagytál itt bennünket, ahogy a dolgaidat egész életedben tetted. Csendben, senkit nem zavarva, váratlanul. Mintha csak aludnál.

Amit itt hagytál ránk, őrizi a kezded nyomát, és még sokáig meghatározza környezeted arculatát, jövőjét.

Úgy, mint szellemi gyermekeid. Nyugodj békében.

Kaposvár, 2004. november 27.

A Magyar Építészek Szövetsége, a Somogy Megyei Építész Kamara és az Országos Főépítész Kollégium nevében

Patonai Dénes

Tünde!

Most ezt miért kellett? Most megint megmutattad, hogy lehet ezt így is? Hogy akik itt maradtunk, legyünk irigyek. A döbbenet mögött, a benuhátság mögött, az „igazságtalanság” fölött érzett, pengényire szorult szájunk mögött, a soha meg nem válaszolható miérték és a *mi lett volna, ha* – tudott, hogy értelmetlen, mégis mindig előretörő – kérdései mögött. A nagyon magasra rakott lécz még rezeg, de már fennamrad. Nekünk mér ott lesz mindörökre., Addig, amíg a *mindörökre* nekünk valamit még jelent. Amíg a példának értelme van. Amíg van értelme nekifutni. Amíg élünk. Ül együtt ez a

csapat, amelyet Főépítész Kollégiumnak hívnak. Ülünk és döbbenet nézünk egymásra. Talán mindenki azt várja, hogy valaki majd azt mondja: nem *igaz*... Ehelyett mindenki azt motyogja maga elé: *ez nem lehet igaz*... L. Szabó Tünde elment. El kellett mennie. Itthagya mindent, amit családnak, munkának, városnak, megyének, országnak hívnak. Amit egy élet példájának hívnak. Amit ránk hagyott, hogy fejtsük meg, s ha tudjuk, kövessük. Mert majd úgyis követjük. A magunk módján. A *tündék* már csak ilyenek. Ég veled, Szabó Tünde!

Sáros László